

**S TEBOU
AŽ NAVĚKY**

Judith McNaught

 BARONET

S tebou až navěky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Judith McNaught

S tebou až navěky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**S TEBOU
AŽ NAVĚKY**

S TEBOU AŽ NAVĚKY

Westmoreland 3

Judith McNaught

Copyright © 1994 by Judith McNaught

Translation © Eva Brožová a Tereza Blažková 1998

ISBN tištěné verze 978-80-269-2701-3

ISBN e-knihy 978-80-269-2707-5 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2708-2 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2702-0 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*V tomto věnování nemohu opomenout poděkovat
z jistých důvodů, které znají a chápou,
ještě dalším čtyřem báječným lidem:
Brooke Barhorstové, Christopheru Fehligovi
a Tracy Barhorstové s láskou...*

a

*Megan Fergusonové,
což je velice zvláštní mladá dáma, s vděčností.*

KAPITOLA PRVNÍ

Zatímco si Stephen David Elliott Westmoreland, hrabě z Langfordu, baron z Ellingwoodu, pátý vikomt hargroveský, vikomt ashbourneský, oblékal košili s volány, kterou včera večer odhodil k nohám postele, Helena Devernayová si uprostřed zmuchlaných pokrývek a saténových polštářů s pochvalným úsměvem prohlížela jeho dobronzova opálené, svalnaté tělo. „Půjdeme příští týden do divadla?“ zeptala se.

Stephen se na ni překvapeně podíval a zdvihl ze země nákrčník. „Samozřejmě.“ Otočil se k zrcadlu nad krbem a setkal se tam s jejím pohledem. Potom si kolem krku zručně upravil bělostné hedvábí do důmyslných záhybů. „Proč se ptáte?“

„Protože příští týden začíná sezona a do města přijede Monika Fitzwaringová. Slyšela jsem to od švadleny, která šije také pro ni.“

„A?“ zeptal se s pohledem stále upřeným do zrcadla. Jeho tvář neprozrazovala ani tu nejmenší pohnutku.

Helena se s povzdechem převalila na bok a opřela se o loket. Lítostivým, ale upřímným tónem prohlásila: „A povídá se, že ji konečně hodláte požádat o ruku a že její otec na to už tři roky čeká.“

„To se skutečně povídá?“ otázal se opatrně a lehce nadzvedl obočí. Chtěl Heleně beze slov, ale výmluvně naznačit, že jí do toho nic není.

Helena si nevysloveného pokárání všimla, ale využila

jejich – pro oba pozoruhodně volného a velice příjemného – vztahu. „Dřív se už mockrát říkalo, že jste některou ze svých milenek málem požádal o ruku,“ podotkla tiše, „a až dosud jsem po vás nikdy nechtěla, abyste mi to potvrdil, nebo vyvrátil.“

Stephen se bez odpovědi odvrátil od zrcadla a zvedl z květované pohovky svůj frak. Oblékl si jej, potom přistoupil k posteli a konečně věnoval pozornost ženě, která v ní ležela. Díval se na ni a cítil, že se jeho rozmrzelost vytrácí. Na Helenu Devernayovou, opřenou o loket, se zlatými vlasy, které se jí vlnily po nahých zádech a nadrech, byl rozkošný pohled. Kromě toho byla inteligentní, otevřená a vzdělaná a všechny tyto vlastnosti z ní dělaly naprosto úžasnou milenkou jak v posteli, tak mimo ni. Stephen věděl, že je příliš realistická, než aby v sobě hýčkala tajné naděje, že ji jednou požádá o ruku. To bylo ostatně pro ženu v jejím postavení naprosto vyloučené. Ale kromě toho byla příliš nezávislá, než aby se skutečně toužila k někomu připoutat. Díky těmto jejím vlastnostem byl jejich vztah ještě pevnější. Nebo si to alespoň myslel. „Ale teď mě žádáte, abych potvrdil, nebo vyvrátil, že mám v úmyslu požádat Moniku Fitzwaringovou o ruku,“ konstatoval tiše.

Helena k němu vyslala milý, svůdný úsměv, který by za normálních okolností probudil jeho tělo k životu. „Ano.“

Stephen si oprášil z rukávu neviditelná smítka, potom si založil ruce v bok a chladně si ji změřil. „A kdybych řekl, že ano?“

„Pak, mylordě, bych odpověděla, že děláte velkou chybu. Máte pro ni slabost, ale nemilujete ji, a dokonce vás ani moc nevzrušuje. Jediné, co vám může nabídnout, je krása, původ a vyhlídka na dědici. Nemá vaši vůli ani inteligenci, a i když se o vás možná bude starat, nikdy vám nebude rozumět. Bude vás nudit v posteli i mimo ni a vy ji budete děsit, ubližovat jí a zlobit se na ni.“

„Díky, Heleno. Těší mě, že máte o můj osobní život takový zájem a že jste mi sdělila svůj odborný názor na to, jak bych jej měl žít.“

Sarkastické pokárání způsobilo, že jí úsměv téměř zmizel z obličeje – ale ne úplně. „Vidíte?“ zeptala se měkce. „Mě tenhle váš tón včas umírní, ale Moniku Fitzwaringovou buď naprosto zdrtí, nebo smrtelně urazí.“

Sledovala, jak mu ztuhly rysy. Jeho hlas zněl přesto nemírně zdvořile, i když chladně. „Omlouvám se, madam,“ prohlásil a sklonil hlavu k posměšné omluvě, „pokud jsem na vás někdy promluvil tónem, který nebyl zdvořilý.“

Helena se nadzdvihla a zatahala ho za rukáv, aby si sedl na postel vedle ní. Když na to Stephen nereagoval, nechala ruku klesnout. Potom se na něho široce usmála, aby ho uchlácholila. „Nikdy jste s nikým nemluvil nezdvorně, Stephene. Ve skutečnosti čím jste rozmrzejší, tím ‚zdvořileji‘ se chováte – až jste tak strašně zdvořilý, tak strašně akurátní a neomylný, že výsledek je vlastně velice nepříjemný. Člověk by dokonce řekl... *děsivý!*“

Otřásla se, aby to doložila, a Stephen se na ni proti své vůli usmál.

„Takhle jsem to myslela,“ řekla a opětovala jeho úsměv. „Když se rozzlobíte, já vím jak...“ Zajíkla se, protože jeho silná ruka vklouzla pod prostěradlo, pohladila ji po řadru a začala ji laskat.

„Jen se vás snažím udobřit,“ prohlásil, když ho objala kolem krku a stáhla ho k sobě na postel.

„A odvést mou pozornost od tématu.“

„Myslím, že kočič by to zvládl mnohem lépe.“

„Udobřit mě?“

„Odvést vaši pozornost od tématu,“ prohlásil, políbil ji a potom se pustil do příjemné činnosti, kdy ji udobřoval a odváděl její pozornost od tématu, obojí najednou.

Bylo skoro pět hodin ráno, když se znovu oblékl.

„Stephene?“ zašeptala ospale, jakmile se sklonil a vtiskl ji na hladké čelo polibek na rozloučenou.

„Mmmm?“

„Musím se vám k něčemu přiznat.“

„Žádná přiznání,“ připomněl jí. „Na tom jsme se přece na začátku domluvili. Žádná přiznání, žádné vzájemné obviňování, žádné sliby. Takhle jsme to oba chtěli.“

Helena to nepopřela, ale dnes ráno si nedokázala pomoci. „Musím se vám přiznat, že na Moniku Fitzwaringovou, bohužel, žárlím.“

Stephen se s netrpělivým povzdechem napřímil a čekal. Věděl, že Helena je rozhodnutá říct mu to, co ji trápí, za každou cenu, ale ani v nejmenším jí to nehodlal usnadnit. Jen ji s povytaženým obočím pozoroval.

„Uvědomuji si, že potřebujete dědici,“ začala a na smyslých rtech se jí objevil rozpačitý úsměv, „ale copak byste se dokázal oženit s ženou, která není ani zdaleka tak hezká jako já a která je navíc hašteřivější? S furií se zahnutým nosem a malýma očima, jak bych ji nazvala.“

Stephen se jejímu žertu zasmál, ale chtěl rozhovor jednou provždy uzavřít, a tak řekl: „Monika Fitzwaringová pro vás neznamena žádnou hrozbu, Heleno. Jsem přesvědčen, že o našem vztahu ví a že by se do něj nepokoušela plést. Dokonce ani kdyby si myslela, že na to má právo.“

„Proč jste si tím tak jistý?“

„Oznámila mi to,“ prohlásil bezvýrazně. A když Helena stále vypadala, jako by ji to nepřesvědčilo, dodal: „Abych konečně celé toto téma uzavřel, chtěl bych podotknout, že již mám naprosto přijatelného nástupce ve svém synovci. A navíc, nemám v úmyslu lpět na jakési tradici, ani teď, ani v budoucnu. Nechci si hledat manželku jen kvůli tomu, aby mi darovala legitimního dědici.“

Když Stephen domluvil, spatřil, že se jí udivený výraz na tváři změnil ve zmatek. Helenina další poznámka příčinu těchto pochybností objasnila: „Pokud nejde o dědici, co jiného by mohlo vést takového muže, jako jste vy, k tomu, aby se vůbec ženil?“

Stephen všechny jiné důvody k sňatku obvykle přešel s lhostejným pokrčením ramen a úsměvem jako triviální, absurdní nebo nahodilé. „Jak se zdá, pro takového muže, jako jsem já,“ odpověděl s pobavením, jež jen špatně zakrývalo skutečné pohrdání, které ke dvojnásobné frašce, dvěma iluzím o manželském štěstí a posvátnosti manželského svazku, kterým se dařilo dokonce i ve vypočítavé, vzdělané společenské vrstvě, v níž se narodil, cítil, „žád-

ný přesvědčivý důvod, proč do manželství vstoupit, neexistuje.“

Helena si ho pozorně prohlížela; ve tváři se jí zračily zvědavost, nedůvěra a pochopení. „Vždycky mě zajímalo, proč jste se neoženil s Emily Lathropovou. Je krásná a má dokonalou postavu. Navíc patří k několika málo ženám v Anglii, které mají díky svému původu a výchově všechny předpoklady k tomu, aby se mohly provdat do vaší rodiny a dát jí dědice. Všichni vědí, že jste se kvůli ní utkal s jejím manželem v souboji, a přestože jste ho tenkrát nezabil, neoženil jste se s ní. A nevzal jste si ji ani o rok později, kdy starý lord Lathrop konečně ulehл a natáhl bačkory.“

Když uslyšel, jaký neuctivý výraz pro Lathropovu smrt použila, pobaveně vytáhl obočí. Jeho postoj k souboji však byl stejně neformální a věcný jako její. „Lathrop měl v hlavě utkvělou myšlenku, že když vyzve jednoho z Emilyných údajných milenců na souboj, podaří se mu zachránit její čest a sprovodit ze světa všechny drby, které se o ní šíří. Nikdy nepochopím, proč si ten ubohý stařec vybral z celé legie možných kandidátů právě mě.“

„Ať už ho k tomu vedlo cokoli, je zřejmé, že mu stáří zatemnilo mozek.“

Stephen se na ni zvědavě podíval. „Proč to říkáte?“

„Protože jak to, že dokážete s pistolí skvěle zacházet, tak vaše zkušenosti v soubojích jsou všeobecně známé.“

„Souboj s Lathropem by vyhrálo každé desetileté dítě,“ řekl Stephen a nechal bez povšimnutí pochvalu, kterou ohodnotila jeho schopnosti. „Byl tak starý a nemohoucí, že nedokázal pevně sevřít pistoli ani zamířit. Musel k tomu použít obě ruce.“

„A proto jste ho nechal z Rockham Green odejít živého?“

Stephen přikývl. „Měl jsem pocit, že by ode mě bylo nezdvorné, kdybych ho za těchto okolností zabil.“

„Vzhledem k tomu, že vás k souboji donutil, to od vás bylo velice laskavé. Proč jste předstíral, že jste ho minul? Abyste zachránil jeho čest?“

„Já nepředstíral, že jsem ho minul, Heleno,“ informoval ji a potom věčně dodal: „Já odešel.“

Odchod byl omluvou, a Stephen by tím přiznal svou vinu. Helena myslela, že jí nabídne jiné vysvětlení události, kdy zůstal stát dvacet kroků od svého soka a úmyslně vystřelil do vzduchu místo na něho. Proto pomalu řekla: „Chcete naznačit, že jste skutečně *byl* milencem Emily Lathropové? Že jste se skutečně *provinil*?“

„Ano,“ potvrdil jí Stephen bezvýrazně.

„Smím se vás zeptat ještě na jednu věc, mylorde?“

„Můžete se *zeptat*,“ upřesnil a snažil se zakrýt znechucení nad tím, že projevuje tak neslýchaný zájem o jeho soukromý život.

Helena sklopila nejistě zrak, aby sebrala odvahu, a potom na něho vrhla rozpačitý, svůdný úsměv, který by mu jindy připadal velmi neodolatelný. Dnes však po něm následovala řada otázek tak pobuřujících, že přestoupily dokonce i jeho uvolněné hranice slušného chování mezi dvěma pohlavími. „Co vás na Emily Lathropové tak přitahovalo, že jste s ní vlezl do postele?“

Okamžitě se ho zmocnila nechuť na takovou otázku odpovědět. Ale ještě víc ho pobouřil dotaz, který následoval potom. „Myslím tím, jestli s vámi – nebo *vám* – nebo *pro vás* – dělala něco, co já, když jsme spolu v posteli, nedělám?“

„Vlastně,“ odpověděl lenivě, „existovala jedna věc, která se mi na ní obzvlášť líbila.“

Helena, dychtivá odhalit tajemství jiné ženy, přehlédla sarkasmus v jeho hlase. „Co se vám na ní obzvlášť líbilo?“

Sugestivně jí upřel pohled na ústa. „Mám vám to ukázat?“ zeptal se, a když přikývla, sklonil se nad ní. Z každé strany polštáře se opřel jednou rukou tak, že měl trup a boky jen několik centimetrů nad její hlavou. „Jste si naprosto jistá, že se chcete té ‚demonstrace‘ zúčastnit?“ zeptal se jí svůdným šeptem.

Její přikývnutí bylo tak hravé a vyzývavé, že zmírnilo jeho rozladěnost, a Stephen ucítil cosi mezi pobavením

a podrážděním. „Ukažte mi, co se vám na ní obzvlášť líbilo,“ zašeptala a vyjela mu rukama po předloktí.

Stephen jí pevně přitiskl pravou ruku na ústa, a když Helenu tato „demonstrace“ vyděsila, doplnil ji úsměvným vysvětlením: „Nekladla mi jako vy žádné otázky ani o vás, ani o nikom jiném – a to se mi na ní *obzvlášť* líbilo.“

Podívala se na něho, modré oči doširoka otevřené zklamáním. Ale tentokrát si varování v jeho zdánlivě mírném hlase všimla.

„Rozumíme si, má zvědavá krásko?“

Helena přikývla a potom se odvážně pokusila zvrátit vyrovnané síly ve svůj prospěch tím, že mu jemně přeje-la jazykem po dlani.

Stephen se jejímu triku zasmál a pohnul rukou, ale neměl na sexuální hrátky nebo povídání náladu. Vtiskl jí na čelo krátký polibek a odešel.

Venku se válela vlhká, šedivá mlha, kterou probleskovalo jen slabé světlo lamp podél ulice. Stephen převzal od sluhy otěže a konejšivě promluvil na párek hnědáků, kteří netrpělivě podupávali kopyty. Poprvé v životě byli ve městě, a když jim Stephen uvolnil otěže, aby přešli do klusu, všiml si, že jeden kůň se chová v mlze bázlí-vě. Zvíře lekalo všechno – zvuky vlastních kopyt, která hlasitě klapala po ulicích dlážděných kočičími hlavami, i stíny pouličních lamp. Když nalevo bouchly dveře, kůň se splášil a pokusil se rozběhnout. Stephen automaticky přitáhl otěže a zahrnul s kočárem do Middleberry Street. Koně svižně klusali a zdálo se, že se trochu uklidnili. Náhle zaječela potulná kočka, vyrazila z káry na ovoce a na ulici se sesypala lavina jablek. Ve stejný okamžik se otevřely dveře hostince a ulici ozářilo prudké světlo. Rozpoutalo se peklo: psi vyli, koně se vyděšeně vzpínali a temná postava, která vrávorala před hostincem, zmizela mezi dvěma kočáry postavenými u chodníku... a náhle se zjevila přímo před bryčkou, kterou řídil Stephen.

Jeho varovný výkřik přišel příliš pozdě.

KAPITOLA DRUHÁ

Starý sluha stál v omšelém přijímacím salonu, těžce se opíral o hůl a s uctivým mlčením naslouchal, zatímco mu význačný návštěvník sděloval smutnou zprávu, že jeho zaměstnavatel právě nenadále zemřel. Dokud lord Westmoreland nedokončil svůj proslov, nedovolil si sluha projevit žádnou reakci, a dokonce i potom se Hodgkin zmohl pouze na povzbuzení: „Je to jak pro ubohého lorda Burletona, tak i pro vás, mylord, velice smutná záležitost. Ale – nehody se stávají a člověk se za to nemůže obviňovat. Neštěstí je neštěstí, proto se mu tak také říká.“

„Sotva můžu nazývat to, že jsem srazil a zabil člověka, ‚neštěstím‘,“ vyrazil Stephen s hořkostí, která byla namířena proti němu, ne proti sluhovi. Ačkoli ranní nehodu zavinil především opilý mladý baron, který se vynořil uprostřed ulice přímo před Stephenovým kočárem, faktem zůstávalo, že otěže držel Stephen a byl živý a nezraněný, zatímco mladý Burleton byl po smrti. Navíc se zdálo, že neexistuje nikdo, kdo by nad Burletonovým předčasným odchodem truchlil, což v tuto chvíli připadalo Stephenovi nespravedlivé. „Váš zaměstnavatel měl určitě někde rodinu – někoho, komu bych mohl neštěstí osobně vysvětlit.“

Hodgkin jen potřásl hlavou. Paralyzovalo ho smutné zjištění, že je najednou zase nezaměstnaný a pravděpodobně takový zůstane i po zbytek života. Své místo získal pouze díky tomu, že nikdo jiný nebyl ochoten

pracovat jako majordom, komorník, posel a kuchař současně – a za tu komicky malou mzdu, kterou se uvolil Burleton platit.

Sluha, rozpačitý, že na chvíli upadl do sebelítosti, a provinil se tak proti slušnému chování, si odkašlal a spěšně dodal: „Lord Burleton neměl žádné blízké příbuzné, jak... jak jsem řekl. A protože pracuji pro barona teprve tři měsíce, ještě neznám všechny jeho známé...“ Zarazil se a na tváři se mu objevil vylekaný výraz. „Ve svém zděšení jsem zapomněl na jeho snoubenku! Svatba se měla konat tento týden.“

Stephena zalila další vlna provinění, ale kývl a energicky, odhodlaně se zeptal: „Jak se jmenuje a kde bych ji našel?“

„Vím jen, že je to Američanka, se kterou se baron seznámil v zahraničí, a že sem má zítra připlout. Její otec byl příliš nemocný, než aby se vydal na cestu, proto se domnívám, že ji bude doprovázet buď někdo z příbuzenstva, nebo snad společnice. Včera večer lord Burleton slavil konec staromládeneckého života. To je vše, co vím.“

„Určitě víte, jak se jmenuje! Jak o ní Burleton mluvil?“

Hodgkin, nervózní z netrpělivosti lorda Westmorelanda a zahanbený svou chátrající pamětí, poněkud defenzivně pravil: „Jak jsem řekl, sloužil jsem u barona teprve krátce a ještě jsem neměl jeho plnou důvěru. V mé přítomnosti o ní... o ní mluvil jako o své ‚snoubence‘.“

„Přemýšlejte, člověče! Určitě jste někdy musel její jméno slyšet!“

„Ne... já... Počkejte, ano! Přece jen si vzpomínám... vzpomínám si, že její jméno mi připomnělo, že jsem v dětství strašně rád jezdil do Lancashire. Lancasterová!“ vykřikl potěšeně Hodgkin. „Její příjmení je Lancasterová a křestní jméno zní Sharon... Ne, to není ono. Charise! Charise Lancasterová!“

Stephen jeho úsilí odměnil krátkým, pochvalným příkývnutím, které doprovodil ještě jednou bleskovou otázkou: „A co jméno její lodi?“

Hodgkina předchozí úsměv natolik povzbudil a byl na něj tak pyšný, že při dalším dotazu už nedočkavě poklepával holí o podlahu. „*Jitřenka!*“ vyrazil radostně, potom nad svým veselým tónem a nepatřičným chováním zrudl rozpaky.

„Nic jiného? Nějaký detail, který by mi ji pomohl poznat.“

„Vzpomínám si na nějaké další maličkosti, ale nerad bych šířil nepodložené informace.“

„Tak povídejte,“ přerušil ho Stephen s nezamýšlenou úsečností.

„Ta dáma je mladá a ‚rozkošná‘, jak říkal baron. Pochopil jsem také, že je do něho bláznivě zamilovaná a chce si ho vzít, zatímco jejího otce okouzloval hlavně jeho titul.“

Stephenova poslední naděje, že tento sňatek bude jen další z řady oficiálně dohodnutých svazků, zemřela při slovech, že děvče bylo do svého snoubence „bláznivě zamilované“. „A co Burleton?“ zeptal se a natáhl si rukavice. „Proč se chtěl ženit on?“

„Mohu pouze usuzovat, ale zdálo se, že city mladé dámy opětuje.“

„Báječné,“ zamumlal Stephen zachmuřeně a obrátil se ke dveřím.

Dokud lord Westmoreland neodešel, nedovolil si Hodgkin projevit zoufalství nad svou vlastní situací. Byl nezaměstnaný a opět na mizině. Před okamžikem téměř uvažoval o tom, že lorda Westmorelanda požádá, dokonce poprosí, aby ho někomu doporučil, ale bylo by to jak neomluvitelně troufalé, tak i bezvýsledné. Jak Hodgkin během minulých dvou let zjistil – a co ho nakonec přimělo, aby přijal místo u lorda Burletona – nikdo nechtěl komorníka, majordoma nebo posla, který má na rukou stařecké skvrny a tělo tak staré a ohnuté, že ho nedokáže ani napřímít, ani donutit ke svižné chůzi.

Hodgkin, s úzkými rameny svěšenými zoufalstvím a s klouby, které ho začaly nesnesitelně bolet, se otočil a šoural se do svého pokoje v zadní části omšelého

apartmánu. Byl již v polovině cesty, když ho Stephenovo ostré, netrpělivé zaklepaní přinutilo, aby se vrátil k hlavním dveřím. „Ano, mylord?“ řekl.

„Napadlo mě,“ sdělil mu lord Westmoreland strohým hlasem obchodníka, „že Burletonova smrt vás připravila o mzdu, kterou vám dlužil. Můj tajemník, pan Wheaton, se postará, aby vám byla vyplacena.“ Když se otočil k odchodu, dodal: „V mém domě je neustále nedostatek schopného služebnictva. Jestliže ještě nechcete odejít na odpočinek, mohl byste si o této záležitosti promluvit s panem Wheatonem. Projedná s vámi podrobnosti.“ A potom odešel.

Hodgkin zavřel dveře, obrátil se a s ohromenou nedůvěrou zíral na zašlý pokoj. Zároveň cítil, jak se mu do žil vlévá mládí a vitalita. Nejenže získal nové zaměstnání, ale zaměstnání v domě, který patří jedné z nejobdivovanějších a nejvlivnějších šlechtických rodin v celé Evropě!

To místo mu lord Westmoreland nenabídl ze soucitu; tím si byl Hodgkin téměř jist, protože hrabě z Langfordu nebyl považován za člověka, jenž se chová ke služebnictvu nebo komukoli jinému shovívavě. Naopak se říkalo, že hrabě je velice chladný a precizní muž, který má na svou domácnost a služebnictvo vysoké nároky.

Přesto Hodgkin nedokázal úplně zahnat ponižující dojem, že mu hrabě možná nabídl zaměstnání ze soucitu. Náhle si však vzpomněl na něco, co hrabě řekl, na něco, co ho naplnilo potěšením a pýchou; lord Westmoreland výslovně prohlásil, že považuje Hodgkina za *schopného*. Použil právě toto slovo!

Schopného!

Hodgkin se pomalu otočil k zrcadlu a s rukou opřenou o černou hůl pozoroval svůj odraz. Schopný...

Napřímil se, přestože ho to trochu zabolelo, potom narovnal úzká ramena. Volnou rukou si pečlivě uhladil přední část vybledlého černého saka. Páni, vždyť vůbec nevypadám tak staře, usoudil Hodgkin – ani o den víc než na třiasedmdesát! Lord Westmoreland ho jistě nepovažuje za vetchého a neužitečného. Ne, skutečně ne!

Stephen David Elliott Westmoreland, hrabě z Langfordu, je přesvědčen, že Albert Hodgkin bude *cennou posilou* pro jeho služebnictvo! *Lord Westmoreland* – který vlastní majetek po celé Evropě a šlechtické tituly zděděné po matce a dvou předcích, jež ho označili za svého následníka – je přesvědčen, že *Albert Hodgkin* bude cennou posilou pro jeden z jeho skvělých domů!

Stařec sklonil hlavu na stranu a snažil se představit si, jak bude vypadat v elegantní zelenozlaté livreji, kterou nosí služebnictvo Westmorelandových, ale jeho představa byla nějak nejasná a rozmazaná. Zdvihl ruku, dlouhými, štíhlými prsty zašátral po obličeji a v koutku oka ucítil neznámou vlhkost.

Otřel si slzu a z náhlého, bláznivého popudu zamával holí ve vzduchu a vesele poskočil. Důstojné chování, jak si vzápětí Hodgkin velice intenzivně uvědomil, by bylo pro muže, který bude pracovat jako sluha v domě lorda Stephena Westmorelanda, mnohem vhodnější.

KAPITOLA TŘETÍ

S lunce už bylo jako ohnivý kotouč plující po nachovém horizontu, když ke kočáru, který od rána čekal v přístavu, přistoupil námořník. „Jitřenka je konečně tady,“ oznámil Stephenovi. Hrabě se opíral o dveře a líně sledoval opileckou rvačku, jež probíhala před nedalekým hostincem. Než námořník zvedl ruku, aby mu loď ukázal, opatrně si změřil dva vozky, kteří si okázale pohrávali s pistolemi a kteří zřejmě nebyli k nebezpečím číhajícím u přístaviště tak lhostejní jako jejich pán. „To je ona, támhleta,“ řekl a označil Stephenovi malou loď, jež v houstnoucím soumraku jako temná silueta právě vplouvala do přístavu. „Má jen malé zpoždění.“

Stephen se napřímil, kývl na jednoho vozku, aby hodil námořníkovi za jeho snahu minci, a pomalu se vydal k přístavnímu molu. Přál si, aby tu s ním byla jeho matka nebo švagrová, až se Burletonova nevěsta vylodí. Přítomnost starostlivých žen by snad dokázala zmírnit šok, který dívce tragická zpráva způsobí, zpráva, po níž se zhroutí její sny.

„To je snad zlý sen!“ Sheridan Bromleighová vykřikla na užaslého sluhu, který jí přišel již podruhé oznámit, že na ni čeká na molu „džentlmen“ – džentlmen, kterého přirozeně považovala za lorda Burletona. „Řekněte mu, ať počká. Řekněte mu, že jsem *umřela*. Ne, řekněte mu, že jsme stále indisponovány.“ Zavřela za ním dveře, za-

klapla západku a opřela se o ně zády. Vrhla pohled na vyděšenou služebnou, která se bokem opírala o hranu úzkého, společného lůžka a žmoulala v boubelatých rukou kapesník. „To je zlý sen, a až se ráno probudím, všechno zmizí, že, Meg?“

Meg potřásla hlavou tak energicky, že se jí stužky na bílém čepečku divoce rozhoupaly. „To není sen. Budete si muset s baronem promluvit a říct mu něco – něco, co mu nezpůsobí bolest a čemu uvěří.“

„No, to v každém případě vylučuje, abych mu řekla pravdu,“ prohlásila Sheridan hořce. „Myslím, že ho poněkud rozladí, až mu sdělím, že se mi jeho snoubenku podařilo zapomenout někde na anglickém pobřeží. *Pravdu*, že jsem ji *ztratila!*“

„Vy jste ji neztratila, ona utekla! Když jsme zastavili v předchozím přístavu, slečna Charise uprchla s panem Morrisonem na břeh.“

„Bez ohledu na to slečna Lancasterová mi byla svěřena do péče a já jsem svou povinnost vůči jejímu otci a snoubenci nesplnila. Nedá se nic dělat. Budu muset vystoupit a oznámit to baronovi.“

„To nemůžete!“ vykřikla Meg. „Nechá nás rovnou uvrhnout do vězení! Naopak ho musíte přimět, aby se k nám choval vládně, protože neznáme nikoho jiného, na koho se obrátit, kam jít. Slečna Charise s sebou vzala všechny peníze, takže nám nezbyl ani penny na cestu domů.“

„Najdu si nějakou práci.“ Přes tato sebejistá slova se Sherry zachvěl hlas napětím. Rozhlédla se po maličké kajutě a bezděky zatoužila někam se schovat.

„Nemáte žádné doporučení,“ odporovala Meg s hlasem plným slz. „A dneska večer nebudeme mít kam hlavu složit ani peníze, abychom si zaplatily nocleh. Budeme muset spát ve škarpě. Nebo ještě něco horšího!“

„Co by mohlo být horší?“ zeptala se Sheridan, ale když Meg otevřela ústa k odpovědi, Sherry zvedla ruku a s náznakem svého obvyklého humoru a dobré nálady ji požádala: „Ne, prosím. Hlavně nemluvte o ‚obchodu s bílým masem‘.“

Meg zbledla, zhluboka se nadechla a ztišila hlas do vyděšeného šepotu. „Obchod s bílým... masem?!“

„Meg! Proboha, myslela jsem to jako... jako vtip. Nevkusný vtip.“

„Jestliže vystoupíte na břeh a řeknete mu pravdu, obě nás rovnou vsadí do vězení.“

„Bože,“ vybuchla Sherry blíž hysterii než kdykoli předtím v životě, „mohla byste už o tom vězení přestat mluvit?“

„Ale existují zákony a my jsme nějaké překročily. Ne schválně, samozřejmě, ale to je nebude zajímat. Tady nás nechají vsadit do žaláře – a nebudou se na nic ptát ani nic poslouchat. Tady žije pouze jeden druh lidí, na kterých záleží, a to je aristokracie. Co když si budou myslet, že jsme ji zabily, ukradly jí peníze, prodaly ji nebo něco stejně strašného? Bude to vaše slovo proti jeho a vy jste úplně bezvýznamná osoba, takže zákon bude stát na jeho straně.“

Sheridan se pokusila pronést něco uklidňujícího nebo vtipného, ale její fyzická a duševní odolnost byla za týdny trvalého stresu a napětí, které způsobila dlouhá ataka mořské nemoci a následné zmizení její svěřenkyň, na pokraji zhroucení. Za prvé, nikdy se neměla nechat k tomuto šílenému plánu přemluvit, uvědomila si. Přecenila své schopnosti, když chtěla zvládnout prohnané, poblázněné sedmnáctileté děvče a přesvědčila sama sebe, že zdravý rozum a praktická povaha jí spolu s učitelskými zkušenostmi ze Školy pro mladé dámy pomohou lehce zvládnout všechny těžkosti, které ji cestou potkají. Otec mladé dámy byl Sheridaniným energickým, kompetentním jednáním natolik oklamán, že když mu jeho onemocnění srdce cestu do Anglie náhle znemožnilo, vybral si mezi několika staršími a zkušenějšími uchazečkami, jež chtěly doprovázet jeho dceru do Anglie, právě Sheridan – Sheridan, která byla sotva o tři roky starší než Charise. Samozřejmě že k jeho rozhodnutí přispěla Charise. Přemlouvala ho, trucovala a naléhala, že ji musí doprovázet jedině slečna Bromleighová, tak dlouho, dokud nakonec neustoupil. Slečna Bromleighová je jediný člověk, který

jí pomáhá s psaním dopisů pro barona. Slečna Bromleighová, říkala mu, je jiná než ostatní společnice s kyselým obličejem, s nimiž hovořil. Slečna Bromleighová ji určitě nebude nudit. Slečna Bromleighová, upozornila ho vychytrale, nedopustí, aby se Charise stýskalo po domově tak, že by se chtěla vrátit do Ameriky zpátky k otci, místo aby se provdala za barona!

Takhle to určitě bylo, pomyslela si Sheridan znechuceně. A slečna Bromleighová je také pravděpodobně zodpovědná za její útěk s jakýmsi cizincem, za nepředložený čin, který vzdáleně připomíná zápletku jednoho milostného románu, jenž si Sheridan s Charise cestou četly. Teta Cornelia byla proti podobným románům a „bláhovým romantickým představám“, které vzbuzují, tak zaujatá, že je Sheridan normálně četla jen potají, v posteli se spuštěnými závěsy. Tady, o samotě, si mohla nádherné vzrušení z lásky a dvoření elegantních, pohledných šlechticů, kteří vám při prvním pohledu ukradnou srdce, bezesbytku vychutnat. Potom si mohla lehnout na záda, zavřít oči a představovat si, že ona je tou hrdinkou, jež v nádherných šatech tančí na plese, světle plavé vlasy vyčesané do složitého drdolu, prochází se v parku, křehkou ruku má položenou na jeho rukávu a zpod módního kloboučku jí vykukují plavé vlasy. Četla každý román tolikrát, že dokázala z paměti citovat oblíbené scény a nahrazovat jméno hrdinky svým vlastním.

Baron uchopil Sheridan za ruku, přitiskl si ji ke rtům a sliboval jí svou věčnou oddanost. „Jste má jediná láska...“

Hrabě byl tak přemožen Sheridaninou krásou, že se přestal kontrolovat a políbil ji na tvář. „Odpusťte mi, ale nedokážu si pomoci! Zbožňuji vás!“

A pak ještě jedna obzvlášť oblíbená... ta, kterou si představovala nejčastěji:

Princ ji vzal do náruče a přitiskl si ji na hrud'. „Kdybych měl sto království, všechna bych je za vás vyměnil, má nejdražší. Nebyl jsem nic, než jsem vás poznal.“

Sheridan ležela v posteli a upravovala si zápletky románů, rozhovory, a dokonce i situace a místa dějů tak,

jak se jí hodilo, ale nikdy, nikdy neměnila svého vysněného hrdinu. Ten zůstával stále stejný a Sheridan o něm věděla úplně všechno, protože si ho sama vytvořila. Byl silný, mužný a imponující, ale zároveň laskavý, moudrý, trpělivý a vtipný. Navíc byl vysoký a pohledný – s hustými tmavými vlasy a nádhernýma modrýma očima, které se někdy dívaly svůdně, jindy pronikavě či jiskřily humorem. Rád se s ní smál a ona mu vyprávěla vtipné příběhy, aby ho pobavila. Miloval knihy a byl mnohem vzdělanější než ona, a možná o trochu zkušenější. Ale ne moc zkušený, pyšný nebo povznesený. Nenáviděla aroganci a omezenost a obzvlášť nesnášela, aby jí někdo despoticky poroučel. Musela to trpět od otců svých studentek, ale věděla, že by takové nadřazené mužské chování nikdy nedokázala snést od svého manžela.

Vysněný hrdina se samozřejmě stal jejím manželem. Poklekl a požádal ji o ruku. Řekl něco jako: „Než jsem se s vámi seznámil, netušil jsem, co je to štěstí... Než jsem vás poznal, nevěděl jsem, co je to láska... Než jsem se s vámi setkal, byl jsem pouze poloviční muž s polovinou srdce...“ Líbila se jí představa, že ji vysněný hrdina skutečně potřebuje a že si jí váží nejen pro její krásu. Co mohla udělat jiného po takových sladkých, přesvědčivých slovech než jeho nabídku přijmout? A tak, k závistivému překvapení všech lidí v Richmondu, se vzali. Potom ji a tetu Cornelií okamžitě odvezl do svého nádherného sídla na kopci, kde dělal všechno pro to, aby zde byly šťastné, a kde jejich nejdůležitější starostí bylo, jaké šaty si na sebe obléct. Pomohl jí také najít otce, a ten se k nim přistěhoval.

Když byla sama ve tmě, nezáleželo na tom, že nemá nejmenší šanci se s takovým mužem setkat, ani na tom, že kdyby se snad náhodou stalo a ona takový ideál potkala, nevěnoval by slečně Sheridan Bromleighové ani jediný pohled. Ráno si sčesala husté zrzavé vlasy z čela a stáhla je do praktického ohonu v týlu, potom odešla do školy a nikdo netušil, že rezervovaná slečna Bromleighová, kterou studentky, učitelský sbor i rodiče již téměř považovali za „starou pannu“, je v jádru nevyléčitelně romantická.

Přesvědčila každého, včetně sebe, aby si o ní myslel, že je ztělesněním praktičnosti a výkonnosti. A teď, protože bezmezně přecenila své možnosti, stráví Charise – místo aby si vzala šlechtice – zbytek svého života jako manželka obyčejného muže, člověka, který ji může učinit nekonečně nešťastnou. Jestliže Charisin otec nezemře vztekem či na srdeční slabost, bezpochyby prožije zbytek *svých* dní přemýšlením, jak také Sheridan a tetě Cornelií jejich život co nejvíce znepríjemnit. A ubohá, ustrašená Meg, která dlouhých pět let náročné Charise sloužila, určitě nedostane žádné doporučení, což fakticky zničí její budoucí šance získat slušné místo. A to byly ty nejlepší vyhlídky!

Tyto vyhlídky vycházely z předpokladu, že Sheridan a Meg se jakýmsi způsobem *dokážou* vrátit domů. Jestliže má Meg pravdu, a Sheridan byla zpoloviny přesvědčena, že má, pak Meg stráví zbytek svého života ve vězení a Sheridan Bromleighová – „rozumná a kompetentní“ Sheridan Bromleighová – bude v tom vězení s ní.

Když si Sheridan uvědomila neštěstí, za které je zodpovědná, ucítila v očích slzy strachu a viny. A to všechno se stalo jen kvůli její naivní, přehnané sebedůvěře a šílené touze spatřit atraktivní Londýn a módní aristokracii, o níž četla ve svých románech. Měla poslouchat tetu Cornelií, která jí leta dělala kázání, že touha spatřit tyto úžasné věci vlastně znamená touhu překročit hranice svého sociálního postavení; že pýcha je v očích Boha stejně hříšná jako chamtivost a lenost a že ženská skromnost přitahuje muže daleko víc než pouhá krása.

Teta Corneliie měla pravdu v prvních dvou případech, uvědomila si Sheridan opožděně. Snažila se dbát na její varování, ale mezi ní a tetou byl jeden velký rozdíl, díky kterému bylo pro ni hrozně těžké akceptovat výhrady, pokud šlo o cestu do Anglie. Teta Corneliie *milovala* předpověditelnost. Lpěla na rituálech a dbala na dodržování každodenních zvyklostí, až měla Sherry někdy pocit, že se rozpláče zoufalstvím.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Zatímco Sherry přes malou kajutu bezmyšlenkovitě pozorovala ubohou Meg, vroucně zatoužila, aby byla zpátky v Richmondu. Seděla by naproti tetě v maličkém třípokojovém domku, kde bydlely, vychutnávala by milý obřad, kdy spolu popíjely teplý čaj, a radovala by se, že celý zbytek života stráví v nekonečné nuditě u šálku vlažného čaje.

Ale jestli měla Meg pravdu, pokud jde o britské zákony..., pak se Sheridan domů již nikdy nevrátí, už nikdy nespatří svou tetu. Toto pomyšlení pro ni bylo téměř nesnesitelné.

Před šesti lety, kdy se přistěhovala k matčině starší sestře, by ji vyhlídka na to, že Cornélii Faradayovou už nikdy neuvidí, určitě rozveselila – ale otec jí nedal na vybranou. Do té doby s ním musela cestovat na voze naloženém nejrůznějším zbožím, od kožešin a parfémů po kyblíky a vidle, od luxusních věcí po věci denní potřeby, které prodával nebo vyměňoval na farmách a ve staveních podél „trasy“.

Jejich „trasa“ se odvíjela podle toho, která odbočka je zaujala, když přijeli na rozcestí. V zimě zpravidla zamířili podél východního pobřeží na jih a v létě zase na sever. Někdy odbočili na západ, kam je lákaly nádherné západy slunce, nebo jeli na jihozápad, protože tím směrem se stáčela bublající říčka. V zimě, kdy bylo kvůli sněhu cestování náročné nebo naprosto nemožné, se vždycky

našel nějaký farmář nebo maloobchodník, který potřeboval další pár pracovitých rukou, a její irský otec vyměnil svou práci za několik nocí pod střechou.

Než bylo Sheridan dvanáct, byla zvyklá spát kdekoli – pod dekou v seníku i v prachové posteli v domě obývaném houfem rozesmátých dam, jež nosily lesklé saténové šaty s tak hlubokými výstřihy, až se zdálo, že jim z nich ňadra vypadnou. Ale ať již se nad nimi slitovala srdečná manželka farmáře, přísná žena kazatele nebo dáma v nachové róbě ze saténu, lemované černým peřím, nakonec se téměř vždy jejich hostitelka slepě zamilovala do Patricka a mateřsky pečovala o Sheridan. Ženy, okouzlené jeho neustálým úsměvem, neochvějnou zdvořilostí a ochotou za jídlo a nocleh tvrdě a dlouho pracovat, mu brzy začaly podstrojovat větší porce, pekly jeho oblíbené zákusky a dobrovolně mu spravovaly oblečení.

Jejich dobrá vůle se také přenášela na Sheridan. Dobromyslně ji škádli kvůli hřívě jejích jasně červených vlasů a smály se, když o ní otec mluvil jako o „Mrkvičce“. Když se nabídla, že jim pomůže mýt nádobí, půjčily jí pod nohy stoličku, a když odjížděla, darovaly jí zbytky látek nebo vzácné jehly, takže mohla ušít panence Amandě novou pokrývku nebo šatečky. Sheridan je objímala a říkala, že jsou jim s Amandou strašně vděčné, a paní se usmívaly, neboť věděly, že to myslí vážně. Líbaly ji na rozloučenou a šeptaly, že z ní jednoho dne vyroste krasavice, a Sheridan se smála, protože věděla, že to *asi* nemohou myslet vážně. Potom se dívaly, jak Sheridan s otcem odjíždějí, mávaly jim a volaly „Šťastnou cestu“ a „Zase brzy přijďte“.

Někdy lidé, u kterých přespali, naznačovali, že by mohl otec zůstat a ucházet se o jednu z jejich dcer nebo dceru sousedů. Otcova pohledná irská tvář se dál usmívala, ale jeho oči potemněly, když říkal: „Děkuji, ale ne. To by byla bigamie, protože Sheridanina matka je v mém srdci stále živá.“

Zmínka o její matce byla jedna z věcí, která mu dokázala vyhnat z očí úsměv, a Sheridan vždy cítila stísně-

nost, dokud se tam zase neobjevil. Dlouhé měsíce poté, co její maminka s bratříčkem zemřeli na nemoc, která se jmenuje úplavice, se otec choval jako mlčenlivý cizinec. Sedával v jejich maličkém domku u krbu, popíjel whisky a nevšímal si úrody, jež hnila na poli, a neobtěžoval se znovu zasít. Nemluvil, neholil se, sotva něco snědl a zdálo se, že ho nezajímá ani to, jestli hladoví jeho mezek. Sheridan, které bylo tenkrát šest let a byla zvyklá mamince pomáhat, se snažila její povinnosti převzít.

Zdálo se ale, že otec si Sheridaninu snahu neuvědomuje stejně jako její neúspěchy nebo zármutek. Jednoho osudného dne, kdy mu dělala snídani, spálila nejen vejce, ale i sebe. Snažila se neplakat bolestí, kterou cítila na ruce, ani tou, kterou měla v srdci. Odvlekla k potoku špinavé prádlo, a sotva poklekla na břehu a opatrně ponořila otcovu flanelovou košili do vody, vybavily se jí chvíle ze šťastné minulosti, jež na tomto místě prožila. Vzpomínala, jak maminka při praní zpívala a Sheridan zatím dohlížela na malého Jamieho, který se koupal. Téměř viděla, jak Jamie sedí ve vesele zurčícím potoce a buclatýma ručičkami radostně plácá do vody. Maminka ráda zpívala; naučila Sheridan anglické písničky, a když pracovaly, zpívala je s ní. Někdy zpívat přestala a jenom dceru poslouchala, hlavu skloněnou ke straně, na tváři zvláštní, pyšný úsměv. Často Sheridan pevně objala a říkala tak nádherná slova jako: „Máš krásný hlas a velmi originální – stejný jako ty sama.“

Vzpomínky na tyto idylické dny Sheridan klečící u potoka zabolely. Slova maminčiny oblíbené písničky jí bzučela v hlavě a připomněla jí, jak se maminka usmívala – nejdřív na Jamieho, jak se chichotá a plácá rukama, a potom na Sheridan, která byla obvykle také celá mokrá. „Zazpívej nám něco,“ říkávala. „Zazpívej nám něco, andílku.“

Sheridan se té žádosti pokusila uposlechnout, ale hlas se jí zlomil a do očí se jí nahrnuly slzy. Když si rukama osušila oči, spatřila, že otcovu košili unáší proud z dosahu, a v ten okamžik prohrála bitvu, ve které se snažila

chovat statečně a dospěle. Přitáhla si kolena k hrudi, za-
bořila hlavu do matčiny zástěry a rozplakala se zármu-
tem a hrůzou. Kolébala se sem a tam, obklopená letními
květy a vůní čerstvé trávy, a plakala, dokud ji nezača-
lo bolet v krku. „Maminko,“ opakovala sípavě šeptem,
„chybíš mi, chybíš mi, chybíš mi. Chybí mi Jamie. Pro-
sím, vraťte se k nám. Prosím, vraťte se k nám, prosím,
vraťte se k nám. Nezvládnu to sama, maminko. Nezvlád-
nu to sama. Nezvládnu, nezvládnu...“

Její žalozpěv náhle přerušil otcův hlas – ne matný, apa-
tický, neznámý hlas, jenž v ní probouzel hrůzu a kterým
s ní mnoho měsíců komunikoval, ale jeho starý hlas – ny-
ní ochraptělý obavami a láskou. Usedl vedle ní a vzal ji
do náruče. „Ani já to sám nezvládnu,“ řekl a pevně ji tiskl
k sobě. „Ale vsadím se, že společně se nám to podaří,
drahoušku.“

Potom jí otřel slzy a pokračoval: „Jak by se ti líbilo,
kdybychom odtud odjeli a cestovali, jenom ty a já? Kaž-
dý den nás potká dobrodružství. Já zažil velká dobro-
družství. Třeba když jsem poznal tvoji maminku – prožil
jsem dobrodružství v Anglii, v Sherwyn's Glen. Jednou
se do Sherwyn's Glen vrátíme, ty a já. Jenom ne způso-
bem, jakým jsme jej s maminkou opustili. Tentokrát se
vrátíme ve velkém stylu.“

Než Sheridanina maminka zemřela, s nostalgií hovoři-
la o malebném městečku v Anglii, kde se narodila, o jeho
nádherném okolí, silničkách lemovaných stromy a ple-
sech, kterých se tam účastnila. Svou dceru dokonce po-
jmenovala po zvláštním druhu růže, jež ve farnosti roste,
ojedinělé odrůdě rudé růže, které se prý výtečně daří po-
dél bílého plotu, jenž farnost obklopuje.

Připadalo jí, že otcova posedlost vrátit se do Sherwyn's
Glen začala po matčině smrti. Sheridan však dlouhou do-
bu netušila, *proč* se tam otec vlastně touží tak zoufale vrá-
tit. Obzvláště když nejdůležitějším člověkem ve městě byl
podle všeho zlý, pyšný muž jménem Squire Faraday, kte-
rý všem poroučel a který by vůbec nebyl dobrým souse-
dem, kdyby si tam postavili dům, jak měl otec v úmyslu.

Věděla, že otec se s Squirem Faradayem poprvé setkal, když mu přivedl z Irska velice cenné koně, které Squire koupil pro svou dceru. A věděla také, že otec se již do Irska nevrátil a rozhodl se tam zůstat a pracovat pro Squira jako štolba a cvičitel koní. Ale až do svých jedenácti let netušila, že ten zlý, chladný, nenávidný a arogantní Squire Faraday byl ve skutečnosti otcem její matky!

Vždycky přemýšlela, proč otec odvedl matku z městečka, které tak milovala, a tajně ji, spolu s její starší sestrou, odvezl do Ameriky. Ta se pak usadila v Richmondu a odmítla se odtud hnout. Vždycky jí připadalo trochu divné, že jediné, co s sebou vzali kromě oblečení a malé finanční částky, byl kůň Finn – kůň, kterého maminka tolik milovala, že ho vzali s sebou a zaplatili za jeho převoz, ale kterého stejně brzy po příjezdu do Ameriky prodali.

Ty vzácné okamžiky, kdy rodiče mluvili o svém návratu do Anglie, jí vždy připadaly nějak chvatné a stísněné, ale nedokázala si vysvětlit, proč tomu tak je. Otec byl, bohužel, pokud šlo o tuto záležitost, neoblomný, a jí nezbývalo nic jiného než zkrotit svou zvědavost a počkat, až postaví v Sherwyn's Glen dům a ona bude moci toto tajemství vypátrat sama. Plánovala si, že pak dosáhne svého cíle tím, že mu bude klást nejružnější nenápadné otázky. Pokud šlo o otce, ten zřejmě hodlal svého cíle dosáhnout hazardní hrou, do níž investoval všechny peníze, které měl právě nazbyt, a tak často, jak objevil nějakou hernu. Skutečnost, že neměl v kartách ani kostkách štěstí, si oba dva dobře uvědomovali, ale otec věřil, že se jednoho dne všechno změní. „Všechno, co potřebuju, drahoušku,“ říkával s úsměvem, „je ještě jedna pěkná, dlouhá, šťastná série u správného stolu. Už se mi to podařilo několikrát a zase se mi to podaří. Cítím to v kostech.“

Protože jí otec nikdy nelhal, Sheridan tomu také věřila. A tak spolu cestovali, povídali si o věcech tak obyčejných, jako jsou zvyky mravenců, a tak úžasných, jako je vznik vesmíru. Některým lidem musel jejich tulácký ži-

vot připadat zvláštní. Také Sherry tak zpočátku připadal, zvláštní a děsivý, ale brzy si jej zamilovala. Než farmu opustili, doopravdy si myslela, že celý širý svět vypadá jako jejich malý pozemek a že za jeho hranicemi nemůže nic existovat. Nyní za každou zatáčkou spatřila něco nového a těšila se, že potká zajímavé lidi, kteří jedou stejným směrem – pocestné mířící do míst tak vzdálených a exotických, jako je Mississippi, Ohio nebo dokonce Mexiko, nebo odtud právě přijíždějící!

Slyšela od nich vyprávět úžasné příběhy o vzdálených městech, podivných zvycích a zvláštním způsobu života. A protože se ke všem chovala stejně jako její otec – přátelsky, zdvořile a se zájmem – mnozí z nich se rozhodli, že na několik dní, nebo dokonce i týdnů, přizpůsobí své tempo vozu Bromleighových. Cestou se Sheridan dozvěděl ještě víc: Ezechiel a Marie, černošský pár s kůží jako hladké, lesklé uhlí, kudrnatými černými vlasy a zdrženlivým úsměvem, jí vyprávěli o místě jménem Afrika, kde zní jejich jména jinak. Naučili ji zvláštní rytmičky nářev, který píseň připomínal jen vzdáleně, a přesto se jí při něm zlepšila nálada.

Rok poté, co se od nich Marie s Ezechielem oddělili, se jednoho zimního dne objevil za zatáčkou bělovlasý Indián, s pletí vrásčitou jako vysušená treska. Seděl na nádherném grošákově, který byl tak mladý a plný energie jako jeho pán starý a unavený. Když Sheridanin otec starce několikrát vyzval, aby se k nim připojil, Indián uvázal koně k vozu, vyšplhal se na něj, a jakmile se ho Sheridan zeptala na jméno, řekl, že se jmenuje Pes, který spí. Tu noc seděli kolem ohně. Sheridan se Psa, který spí zeptala na indiánské písničky a on jednu z nich zvláštním způsobem zazpíval, způsobem, jenž se skládal z hrdelních zvuků doprovázených údery dlaní do kolen. Znělo to tak podivně a nemelodicky, že Sheridan se musela ovládat, aby se nerozesmála, a neurazila tak jeho city. Přesto se zdálo, že Pes, který spí její pobavení vycítil. Náhle ustal a přivřel oči. „Ted’“, prohlásil svým strohým, pánovitým hlasem, „zazpívej ty.“

Sheridan byla zvyklá sedávat u ohně a zpívat s cizími lidmi stejně jako s nimi hovořit, a tak zazpívala – irskou píseň, kterou ji naučil otec: o mladíkovi, jenž přišel o svou lásku. Když se dostala ke sloce, kdy mladý muž pro svou krásnou dívku v srdci pláče, Pes, který spí vydal potlačovaný zvuk, který zněl jako něco mezi odfrknutím a smíchem. Rychlý pohled na jeho posměšný výraz Sheridan potvrdil, že slyšela dobře, a tentokrát to byla ona, kdo přestal zpívat v polovině noty.

„Pláč,“ sdělil jí Indián nadutým, povýšeným tónem a namířil na ni ukazováček, „je pro ženy.“

„Ach,“ prohlásila uraženě. „Já-já myslím, že irští muži jsou, no, jiní, protože v písničce se říká, že pláčou, a písničku mě naučil táta, a ten je Ir.“ Pohlédla na otce, aby její slova potvrdil, a váhavě dodala: „Muži z Evropy přece pláčou, že, tati?“

Otec na ni vrhl pobavený pohled, vyklopil kávovou sedlinu do ohně a řekl: „No, co kdybych teď, drahoušku, řekl, že ano? Pes, který spí si už bude navždy myslet, že Irsko je smutná země plná utrápených chlapců, kteří pláčou a otírají si oči do rukávů. To by nebylo dobré, že? Ale co kdybych řekl, že nepláčou – pak by sis *ty* myslela, že písnička i já lžeme, a to by také nebylo dobré.“ Se spikleneckým mrknutím dodal: „Co kdybych řekl, že písničce špatně rozuměl a ve skutečnosti jsou to *Italové*?“

Formuloval to všechno, jako by to byla součást jejich oblíbené hry „*Co kdyby*“, hry, kterou vymysleli a často během těch tří let, co spolu cestovali, hráli, aby jim ubíhal čas. Někdy se hra týkala skutečnosti, jako například „Co kdyby kůň začal kulhat“. Někdy šlo o výmysly, jako „Co kdyby se objevila víla a splnila nám jedno přání“, ale bez ohledu na výchozí větu, cílem vždy bylo najít za co nejkratší čas to nejlepší řešení. Sheridan v tom dosáhla takové dokonalosti, že otec, jak pyšně prohlašoval, měl co dělat, aby s ní dokázal držet krok.

Sheridan se na okamžik soustředěně zamračila a potom s veselým zachichotáním oznámila své řešení: „Myslím, že nejlepší by bylo, kdybys předstíral, že musíš právě teď

něco nutného udělat, abys na tu otázku nemusel odpovídat. Ať řekneš cokoli, vždycky ti to přinese problémy.“

„Máš pravdu,“ řekl se smíchem a podle její rady zdvořile popřál Psovi, který spí dobrou noc. Bezstarostný rozhovor nevyvolal u stoického Indiána ani záblesk úsměvu, místo toho však vrhl na Sheridan dlouhý, zamyšlený pohled přes oheň, potom se zvedl a beze slova zmizel v lese.

Druhý den ráno jí Pes, který spí nabídl, jestli nechce jet na jeho koni – čest, která, jak ho Sheridan podezřívala, pramenila z touhy cestovat na pohodlnějším voze, i když to ve skutečnosti nepřiznal, aby neztratil tvář. Sherry ještě v životě nejela na ničem jiném než na starém koni s prohnutým hřbetem, který táhl jejich vůz, proto sledovala nádherné, bujné zvíře s trochou vzrušení a velkou dávkou nervozity. Už už chtěla jeho nabídku odmítnout, když tu spatřila na Indiánově tváři vyzývavý pohled. S předstíranou lítostí v hlase poukázala na to, že nemají sedlo. Pes, který spí jí věnoval další ze svých pyšných, povýšených pohledů a sdělil jí, že *indiánské* dívky jezdí na koni bez sedla a obkročmo.

Indiánův nehnutý pohled spolu s vědomím, že ví o jejím strachu, bylo víc, než Sheridan dokázala snést. Raději se rozhodla riskovat svůj život a zdravé údy, než aby o ní a současně o *všech* irských dětech získal nízké mínění. Vykočila tedy k němu a převzala z jeho ruky uzdu. Nenabídl, že ji vysadí nahoru, a tak dovedla koně k vozu, vylezla na korbu a potom se ho několik minut snažila přilákat natolik blízko, aby přes něho mohla přehodit nohu.

Jakmile mu seděla na hřbetě, přála si, aby Indiánovu nabídku nikdy nepřijala. Z koně jí připadala země strašně vzdálená a hrozně, hrozně tvrdá. Toho dne pětkrát spadla a téměř *cítla*, že se jí Indián i jeho tvrdohlavý kůň smějí. Když se připravovala k šestému pokusu, byla tak rozzuřená a tak otlučená, že škusbla uzdou, chytila koně za uši a houkla na něho, že je ďábel. Použila k tomu výraz v němčině, který ji naučil německý pár mířící do Pensylvánie. Potom nasedla na koně a vztekle ho pobídla. Teprve za chvíli jí došlo, že indiánská zvířata zřej-

mě lépe reagují na hrubost než na ustrašenost. Kůň totiž přestal uskakovat a vzpínat se a rozběhl se radostným, lehkým klusem dopředu.

Tu noc seděla u ohně a pozorovala otce, jak připravuje večeři. Neustále přesedávala ze strany na stranu, aby ulevila rozbolavělým hýždím, a bezděčně se setkala s Indiánovým pohledem. Tomu se vyhýbala od té doby, co přivázala koně k vozu. Pes, který spí místo aby otevřeně zkritizoval její jezdecké umění ve srovnání s indiánskými dívkami, se na ni upřeně zadíval a položil Sheridan otázku, která jí připadala naprosto bezvýznamná: „Co znamená tvoje jméno?“

„Co znamená moje jméno?“ opakovala po krátkém zamyslení.

Když přikývl, vysvětlila mu, že ji pojmenovali po květině, která roste v matčině rodném kraji v Anglii, zemi ležící za mořem. Nesouhlasně něco zabrblal a Sheridan byla jeho reakcí tak překvapená, že se zeptala: „No, a jak bych se tedy měla jmenovat?“

„Nejsi květina,“ odpověděl a pozorně si prohlížel její pihovatý obličej a nepoddajné vlasy. „Oheň jsi. Plameny. Zářivé.“

„Cože? Ach!“ zajíkla se smíchy, když pochopila. „Myslíte, že moje vlasy připomínají svou barvou oheň?“ Sheridan byla jako obvykle, navzdory jeho povzneseným způsobům, odměřenému projevu a nevychovanému koni, přirozeně přátelská, nevyléčitelně zvědavá a neschopná zlobit se déle než hodinu. „Táta mi kvůli vlasům říká ‚Mrkvičko‘,“ řekla s úsměvem. „Mrkev je zelenina červené barvy, zelenina jako... jako kukuřice,“ dodala. „Proto mi říká ‚Mrkvičko‘.“

„Bílí muži nedávají tak výstižná jména jako Indiáni.“

Sheridan se zdvořile ovládla, aby nepoukázala na to, že mít jméno charakterizující psa není o moc lepší než se jmenovat podle zeleniny, a řekla: „Jaké jméno by mi dal Indián?“

„Planoucí vlasy,“ sdělil jí. „Kdybys byla chlapec, dostala bys jméno Mladá moudrost.“

„Cože?“ zeptala se Sheridan zaraženě.

„Jsi už moudrá,“ objasnil jí nerudně. „Moudrá, ale ne stará. Mladá.“

„Jé, to by se mi líbilo, kdyby se mi říkalo Mladá moudrost!“ vykřikla Sheridan, která okamžitě změnila svůj předchozí názor a rozhodla, že se jí Pes, který spí ve skutečnosti velice zamlouvá. „Mladá moudrost,“ opakovala a vrhla na pobaveného otce šťastný pohled.

„Ale jsi dívka,“ dodal Indián, takže svým nadřazeným mužským postojem její veselí zchladil. „Dívky nejsou moudré. Říkali by ti Planoucí vlasy.“

Sheridan se rozhodla, že ho bude mít stejně ráda a že se ovládne – i když by mu nejraději rozhořčeně odsekla, že její tatínek si myslí, že je ve skutečnosti velice chytřá – na rozdíl od jeho mínění. „Planoucí vlasy je velice hezké jméno,“ prohlásila místo toho.

Pes, který spí se potom poprvé usmál, usmál se chápavým úsměvem, který mu ubral z obličeje desítky let a naznačil, že si je jejího sebeovládání na svou provokaci vědom. „Ty jsi Mladá moudrost,“ pravil, a když se podíval na jejího otce, kývl a ještě srdečněji se usmál.

Otec jeho kývnutí opětoval a Sheridan dospěla k názoru, ostatně jako tomu bylo často, že život je báječný a že i když se lidé zdají být zvenku odlišní, uvnitř jsou většinou stejní. Rádi se smějí, mluví a sní... a předstírají, že jsou vždy odvážní, nikdy je nic netrápí a že smutek je pouze špatná nálada, která brzy pomine. A to se také většinou stane.

KAPITOLA PÁTÁ

Druhý den ráno u snídaně otec pochválil nádherný pletený pásek zdobený korálky, který Pes, který spí nosil u kalhot z jelenice, a dozvěděl se, že si ho Indián vyrobil. Během okamžiku uzavřeli obchod a Pes, který spí souhlasil, že bude pro otce dělat pásky a řemínky, které pak budou cestou prodávat.

Sheridan s dovolením jejich nového „společníka“ pojmenovala koně Ten, který rychle utíká a v následujících dnech na něm pravidelně jezdila. Zatímco otec se Psem, který spí důstojně seděli na voze, ona cválala dopředu a potom se k nim vracela, nízko skloněná nad koňskou šíjí. Vlasy jí divoce poletovaly ve větru, proplétaly se s vlající koňskou hřívou a pod jasně modrou oblohou se rozléhal její zvonivý smích. V ten den, kdy překonala strach z jízdy tryskem, se Psa, který spí pyšně zeptala, jestli začíná jezdit stejně dobře jako indiánský *chlapec*. Podíval se na ni, jako by bylo něco takového absurdní a zároveň nemožné, a potom odhodil do trávy vedle silnice ohryzek od jablka, které právě dojedl. „Dokáže ho Mladá moudrost sebrat ze hřbetu běžícího koně?“ zeptal se a ukázal na ohryzek.

„Samozřejmě že ne,“ odpověděla zmateně Sheridan.

„Indiánský chlapec ano.“

Během následujících tří let se to Sherry naučila a ještě mnoho dalších kousků – před některými z nich ji otec ustaraně varoval. Pes, který spí vítal každý její úspěch

s ledabylým pochvalným zamručením a po něm následovala další nová, zdánlivě nemožná výzva, kterou Sherry zase – dříve nebo později – zdolala. Díky zajímavým rukodělným výrobkům Psa, který spí se zvýšil jejich výdělek a díky jeho skvělému loveckému a rybářskému umění jedli mnohem lépe než dřív. Pokud lidé považovali tuto trojici – starého Indiána, dívku, která nosí kalhoty z jeleńnice a umí jezdit na koni nejen bez sedla a obkročmo, ale také tryskem proti směru jízdy, a přátelského, uhlazeného Ira, jenž hraje pravidelně hazardní hry, i když s opatrnou zdrženlivostí – za zvláštní, Sherry si toho nevšimla. Naopak, spíš jí připadalo, že lidé žijící v rušných, předlidněných městech jako Baltimore, Augusta a Charlotte, vedou ve srovnání s nimi velice divný, omezený život. Ve skutečnosti jí ani v nejmenším nevadilo, že otec se už tak dlouhou dobu snaží vyhrát peníze, aby mohl postavit v městečku Sherwyn's Glen jejich dům.

Zmínila se o tom Raphaelu Benaventeovi, pohlednému, modrookému Španělovi kolem pětadvaceti, několik dní poté, co se k nim rozhodl cestou ze St. Augustinu připojit a pokračovat s nimi do Savannah.

„*Cara mia*,“ řekl a srdečně se rozesmál. „Je dobře, že ti to nevadí, protože tvůj otec je velice špatný hráč. Včera v noci jsem si s ním dal malou partičku v podniku madam Gertrudy – a hodně se tam podvádělo.“

„Můj táta by nikdy nepodváděl!“ protestovala Sherry a rozhořčeně vyskočila.

„Ne, samozřejmě že ne,“ ujistil ji rychle, a když se odvrátila, uchopil ji za zápěstí. „Ale on nevěděl, že podvádějí *ostatní*.“

„Měl jsi...“ upřela oči na pistoli, kterou nosil u pasu, a při pomýšlení, že někdo otce podvodem připravil o těžce vydělané peníze, se rozzuřila ještě víc, „...je zastřelit! Ano, všechny je zastřelit, to jsi měl udělat!“

„To jsem nemohl, *querida*,“ pronesl a na tváři se mu objevil úsměv. „Protože já byl, bohužel, jedním z nich.“

Sheridan se mu vyškubla. „Ty jsi tátu podvedl?“

„Ne, ne,“ odporoval a neúspěšně se pokusil nasadit

vážnou tvář. „Já podvádím, jen když je to naprosto nutné – třeba když podvádějí ostatní – a podvádím jen ty, kteří by jinak podvedli mě.“

Jak se později dozvěděla, Raphael byl profesionální hráč, jehož, jak se sám přiznal, vyhnali z rozlehlé rodinné haciendy za trest kvůli tomu, co nazýval „špatné chování“.

Sheridan, která si své vlastní maličké rodiny hluboce vážila, ohromilo zjištění, že někteří rodiče dokážou vyhnat své děti, a stejně tak ji ohromilo pomyšlení, že Raphael pravděpodobně spáchal nějaký ohavný čin, který je k tomu opravňoval. Když se o tomto tématu opatrně zmínila otcí, konejšivě jí položil ruku kolem ramen a řekl, že Raphael mu prozradil skutečný důvod, proč musel rodinu opustit, a že to mělo něco společného s láskou k dámě, jež byla již, bohužel, vdaná.

Sheridan přijala jeho vysvětlení bez dalších otázek. A to nejen proto, že otec si každého člověka, kterému s nimi dovolil delší dobu cestovat, pečlivě vybíral, ale také proto, že si chtěla o Raphaelovi myslet jen to nejlepší. Přestože jí bylo jenom dvanáct, byla přesvědčená, že Raphael Benavente je ten nejkrásnější a nejšarmantnější muž na světě – samozřejmě s výjimkou jejího otce.

Raphael jí vyprávěl nádherné příběhy, škádlil ji kvůli jejím nevycválaným způsobům a říkal jí, že jednoho dne z ní vyroste velice, velice krásná žena. Tvrdil, že má oči chladné jako šedivé bouřkové mraky a že jí je dal Bůh proto, aby ladily s jejími rudými vlasy. Až dosud se Sheridan o svůj vzhled ani trochu nezajímala, ale vroucně doufala, že Raphael má, pokud jde o její budoucí krásu, pravdu a že bude čekat opodál, aby se o tom přesvědčil na vlastní oči. Až dosud byla spokojená, když prodlévala v jeho společnosti a on se k ní choval jako k dítěti.

Zdálo se, že Rafe, na rozdíl od většiny pocestných, které potkávali, vždy oplývá spoustou peněz a nemá před sebou žádný určitý cíl. Věnoval se hazardu častěji než otec a své výhry utrácel za zábavu. Jednoho dne, když se utábořili v Georgii, na kraji města Savannah, na čtyři

dny a noci zmizel. Když se pátého dne znovu objevil, čpěl voňavkou a whisky. Z útržků konverzace, kterou před rokem vyslechla ve skupince vdaných žen mířících se svými manželi v malém karavanu do Missouri, usoudila, že Rafeův stav dokazuje, že byl ve společnosti „poběhlíce“. Přestože neměla jasnou představu, co se pod tímto slovem skrývá, ze stejné konverzace pochopila, že poběhlíce je žena, která si nezasluhuje úctu a která je obdařena jistým druhem zlé síly, již „svádí muže z pravé cesty“. I když Sherry přesně nevěděla, co musí žena dělat, aby si jí lidé přestali vážit, tušila dost na to, aby reagovala instinktivně.

Když se toho dne Rafe vrátil, neoholený a čpící běhnami, Sheridan právě klečela na kolenou a pokoušela se neobratnými slovy modlit za jeho bezpečí. Musela se držet, aby neplakala strachem. Během několika vteřin se však její strach změnil v žárlivé rozhořčení a celý den se chovala rezervovaně a uraženě. Když ji jeho sladké řeči neobměkčily, Rafe pokrčil rameny a zdálo se, že je mu to jedno. Ale následující večer k nim přišel do tábora se šibalským úsměvem na tváři a s kytarou v ruce. Předstíral, že si jí nevšímá, usedl k ohni a začal hrát.

Sherry už dřív slyšela hrát jiné muže na kytaru, ale *ne* tak, jak hrál Rafe. Struny se pod jeho hbitými prsty chvěly zvláštním pulzujícím rytmem, který způsoboval, že se jí srdce rozbušilo rychleji a prsty v botách si poklepávaly do taktu. Náhle se rytmus změnil a nápěv byl tak neuvěřitelně melancholický a smutný, až se zdálo, že sama kytara pláče. Třetí melodie, kterou zahrál, byla lehká a veselá. Podíval se na ni přes ohníček, mrkl a začal zpívat slova písničky, jež vypadala, jako by je říkal on sám. Vyprávěla příběh o bláhovém muži, který si nevážil věcí, které měl, ani ženy, která ho milovala, dokud jednoho dne všechno neztratil. Než mohla ohromená Sherry reagovat, Rafe začal hrát jinou melodii, půvabnou a něžnou, melodii, již znala. „Zpívej se mnou, querida,“ pobídl ji měkce.

Zpěv byla oblíbená zábava mnoha poutníků, včetně skupinky Bromleighových, ale ten večer Sherry cí-

tila nevysvětlitelný ostych. Zavřela proto oči a přinutila se myslet pouze na hudbu, oblohu a noc. Zpívala s ním a nocí se nesl hluboký baryton doprovázený jejím vysokým hláskem.

O několik minut později otevřela oči do zvuku potlesku a s hrůzou zjistila, že si ji k ohni přišla poslechnout skupinka lidí, kteří tábořili v sousedství.

Byla to první z mnoha a mnoha nocí, kdy zpívala, Rafe hrál a kolem nich se shromáždili posluchači. Někdy, když byli ve vesnici nebo ve městě, jim lidé dávali najevo své uznání za jejich výkon jídlem, někdy dokonce i penězi. V následujících měsících ji Rafe naučil hrát na kytaru, i když nikdy nehrála tak dobře jako on. Učil ji také španělštinu, kterou potom mluvila stejně dobře jako on, a pak italštinu – tou dobře nehovořil ani jeden z nich. Na Sheridaninu žádost dával pozor na lidi, s nimiž otec hrál, a otcovy výhry se začaly zvyšovat. Začal dokonce s Patrickem mluvit o tom, že by se mohli stát společníky v nejrůznějším podnikání, které Sheridan připadalo strašně vzrušující a hrozně nepravděpodobné, ale otec vždy naslouchal se zájmem.

Jediný člověk, jehož Španělova přítomnost tenkrát nenadchla, byl Pes, který spí. Indián se k druhému muži choval s otevřenou přezíravostí a pouze čas od času cosi zamručel, a to jedině jako odpověď na jeho přímý dotaz.

K Sherry se také začal chovat rezervovaněji, a když celá nešťastná hledala radu u otce, řekl jí, že Pes, který spí je asi smutný, protože si s ním už nepovídá tak často jako předtím, než se k nim Rafe připojil. Po tomto rozhovoru Sherry dbala na to, aby se na Indiána obracela s žádostmi o radu a sedávala vedle něho ve voze častěji než vedle Rafa.

Do jejich malé kavalerie se vrátila upřímnost a soulad a všechno vypadalo báječně a navěky..., dokud se otec nerozhodl navštívit mamčinu sestru v Richmondu, která byla starou pannou.

KAPITOLA ŠESTÁ

Sheridan byla návštěvou své jediné žijící příbuzné nadšená, ale cítila se v malém, přeplněném domku tety Corneliie nesvá. Bála se, že rozbije některou z těch křehkých tretek, nebo ušpiní krajkové dečky připomínající kapesníky, které jako by pokrývaly každou volnou plochu. Přes svou opatrnost měla Sherry děsivý pocit, že se tetě vůbec nezamlouvá a že se jí nelíbí nic, co říká nebo dělá. Toto podezření ještě potvrdil ponižující rozhovor, který mezi tetou a otcem vyslechla pouhé dva dny po jejich příjezdu. Seděla na kraji podnožky a pozorovala městskou ulici, když ji tlumené hlasy ve vedlejším pokoji donutily, aby se při zvuku svého jména překvapením a zvědavostí otočila.

Vstala, propletla se mezi nábytkem a přitiskla ucho na dveře. Okamžitě si uvědomila, že její podezření bylo správné. Teta Corneliie, která učila ve škole pro mladé dívky z bohatých rodin společenskému chování, nebyla z Sheridan Bromleighové *vůbec* nadšená, a pokud šlo o tuto věc, zuřivě Patricku Bromleighovi spílala. „Za to, jak vychováváš to dítě, bys zasloužil napraskat bičem,“ vykřikovala teta opovržlivým, neuctivým tónem, který by Sheridanin otec od nikoho jiného nesnesl, natož aby zůstal mlčet, jak se podle všeho zdálo. „Neumí číst, neumí psát, a když jsem se jí zeptala, jestli se umí modlit, sdělila mi, že ‚na modlení příliš nelpí‘. Pak mě informovala – cituji – ‚Dobrotivý Bůh nemá rád horlivé pánbíč-

káře o nic víc než poběhlíce, které svádí muže z pravé cesty“.

„Cornelie,“ začal otec a v jeho hlase jako by slyšela potlačovaný smích. Cornelie Faradayová se zřejmě také domnívala, že je v něm slyšet smích, protože ji popadlo to, co Rafe nazýval ďábelskou zuřivostí.

„Nepokoušej se mě okouzlit svým předstíraným šarmem, ty... ty ničemo. Přemluvil jsi mou sestru, aby si tě vzala, a díky svým báchorkám o novém životě v Americe jsi ji odtáhl přes polovinu zeměkoule. Nikdy si neodpustím, že jsem se jí v tom nepokusila zabránit. Co horšího, jela jsem s ní! Ale tentokrát nebudu nečinně přihlížet a mlčet, ne, když jsi udělal z jediné dcery mé sestry – karikaturu! Tato dívka, která má věk skoro na vdávání, se nechová jako žena; dokonce ani jako žena nevypadá. Pochybuji, že si je toho vůbec vědoma! Nenosí nic jiného než kalhoty a holínky, je opálená jako divoch a kleje jako pohan! Má příšerné způsoby, je neskutečně přímočará a její vlasy – to je spoušť. Navíc vůbec neví, co obnáší být ženou. Jako by se nechumelilo mi oznámila, že nemá ani v nejmenším v úmyslu se teď vdávat, ale „líbí“ se jí nějaký Raphael Benavente a že ho jednoho dne pravděpodobně požádá, aby si ji vzal. Vlastně mu sama nabídne sňatek. Tato mladá dáma – a v Sheridanině případech používám tento termín velice nadneseně – namouduší zamýšlí nabídnout někomu manželství. A co víc, muž, jehož si vybrala, je zřejmě jakýsi španělský dobrodruh, který, jak mě pyšně informovala, zná všechno podstatné – včetně toho, jak podvádět v kartách! Proto tě vyzývám,“ dokončila teta Cornelie zvýšeným hlasem plným rozhořčeného triumfu, „abys tomu všemu zabránil!“

Sherry zadržela dech a s jistým veselím čekala, až její otec spustí na nenávistnou, zatrpklou ženu tirádu na její obranu, na ženu, která se svými otázkami vetřela do její důvěry a upřímné odpovědi pak využila proti ní.

„Sherry nekleje!“ odsekl otec poněkud nepřesvědčivě, ale aspoň to znělo, jako by se začínal zlobit.

Teta Cornelie se nedala zastrašit jako ostatní, když zjistili, že Patrick Bromleigh ztratil trpělivost. „Ale ano!“ nedala se. „Dnes ráno se praštila do lokte a klela VE DVOU JAZYCÍCH! Slyšela jsem to na vlastní uši!“

„Skutečně?“ protáhl Patrick znechuceně. „A jak jsi zjistila, co říká?“

„Umím latinsky natolik, že dokážu v *„Dios Mio!“* poznat rouhání.“

„Znamená to ‚proboha‘,“ opáčil Patrick, ale náhle to znělo provinile, a ne právě přesvědčivě, když dodal: „Zřejmě se pokusila o nějakou tu modlitbu, kterou podle tebe ani nezná!“ Sherry se sklonila a přiložila oko ke klíčové dírce. Otec byl celý rudý, ať již rozpaky, nebo hněvem, pěsti měl sevřené, ale teta Cornelie stála přímo proti němu, chladná a nehybná jako kámen.

„To jen dokazuje, jak málo víš o modlení a o své dceři,“ odsekla teta Cornelie opovržlivě. „Hrůza mě jímá, když si pomyslím, s jakými lidmi ji necháš se přátelit, a je mi naprosto jasné, že se dostává do styku s hazardními hrami a klením a že dovoluješ opilcům a podvodníkům, jako je pan Raphael, aby ji vídali neslušně oblečenou. Sám Bůh ví, jaké ďábelské myšlenky v něm a každém dalším muži, který ji spatřil, jak jí rudé vlasy vlní jako poběhlíci, probudila. A to jsem se ještě *nezmínila* o jejím dalším oblíbeném společníkovi. O Indiánovi, který spí se psy! Divochovi, který...“

Sherry spatřila, jak okamžik předtím, než se teta zmínila o Psovi, který spí, otec zaťal čelisti vztekem, a chvíli se napůl bála – napůl doufala – že za ty ohavné řeči praští tetu přímo do oka. Místo toho hlasem plným pronikavého pohrdání pronesl: „Stala se z tebe zapšklá, záštiplná stará panna, která předstírá, že všichni muži jsou jako zvířata a touží po každé ženě, kterou spatří. Tvoje nenávisť ale pramení z toho, že žádný muž nikdy netoužil po *tobě!* A co víc,“ dokončil výrazným irským dialektem, protože se na chvíli přestal kontrolovat, „možná že je Sherry skoro čtrnáct, ale je hubená jako tyč a plochá jako ty! Bohužel, Nelly, děvče moje,“ dokončil vítě-

zoslavně, „zdá se, že ubohá Sherry bude vypadat stejně jako *ty*. A na celém světě neexistuje tolik alkoholu, aby způsobil, že po tobě nějaký muž zatouží. Proto jsem přesvědčen, že ani jí vůbec nic nehrozí.“

Sheridan u klíčové dírky si jen uvědomila, že otec právě „zapšklou, záštiplnou pannu“ bezmezně urazil, a přitiskla si ruku na ústa, aby potlačila nadšený výkřik. Teta Cornelia nebyla švagrovými urážkami bohužel tak zdeptaná, jak by se Sherry zamlouvalo. Zdvihla bradu, podívala se mu přímo do očí a s chladným opovržením odsekla: „Myslím, že byly doby, kdy *ty* jsi alkohol nepotřeboval, že, Patricku?“

Sherry neměla nejmenšího tušení, co tím teta Cornelia míní. Na okamžik se zdálo, že se otec také zarazil, potom zbrunátněl a nakonec se kupodivu uklidnil. „Dobrá práce, Cornelia,“ pravil mírně. „Přesně tak by to řekla povýšená starší dcera Squira Faradaye. Skoro jsem zapomněl, kým jsi byla, ale *ty* ne, co?“ Když se rozhlédl po omšelém pokojíčku, poslední stopy jeho hněvu úplně zmizely. Potom potřásl hlavou a lítostivě se usmál. „Bez ohledu na to, že žiješ v domě, který je sotva větší než kumbál v sídle Faradayových, nebo že si vyděláváš na nuzné živobytí tím, že učíš etiketu děti jiných lidí, jsi pořád dcera Squira Faradaye, pyšná a povýšená jako vždy.“

„Pak si budeš možná také pamatovat,“ pronesla teta Cornelia tišším, ale neústupným hlasem, „že Sheridanina matka byla má jediná sestra. A popravdě ti říkám, Patricku, že kdyby byla naživu a viděla tu karikaturu... tu maškaru všem lidem pro smích..., kterou jsi ze Sheridan vychoval, zděsila by se. Ne,“ prohlásila s absolutní neodvolatelností, „*styděla* by se za ni.“

Sheridan na opačné straně dveří se zmocnila panika. *Styděla by se za ni?* Maminka by se za ni přece nestyděla, za Sheridan ne; *milovala* ji. Hlavou jí bleskly vzpomínky na maminku na farmě..., jak nese večeři na stůl, oblečená v čisté, naškrobené zástěře, s vlasy v týle stočenými do úhledné ruličky..., jak Sheridan dlouhými ta-